

[Wissing]

visningsminister for store beføjelser med hensyn til at igangsætte og styre den foreslåede kursusvirksomhed. Med den foretagsomhed, som kendetegner vores nuværende minister, kan det blive en omfattende affære.

Om lovforslagets økonomiske konsekvenser anføres, at disse vil blive begrænsede. De er skønmæssigt ansat til 1 mill. kr. i årlige merudgifter. En sådan beregning kan være rigtig, hvis man vælger at overse, at vi i virkeligheden burde nedlægge halvdelen af landets seminarier. Det rigtige må være en afpasning af seminariernes antal til det læreruddannelsesbehov, som samfundet har. Hvis man derefter foretager beregninger efter disse forudsætninger, så vil det skønmæssigt betyde et par hundrede millioner kroner mindre i udgifter. Derfor er det fremsatte lovforslag et forfjet forslag.

Fra fremskridtspartiets side vil vi advare imod en gennemførelse af et sådant lovforslag, der på ødelæggende måde vil opretholde store offentlige udgifter, som samfundet ikke mere har mulighed for at honorere.

Brøndlund Nielsen (V):

Der er som begrundelse for dette lovforslag fremført flere ting, bl. a. et hensyn til at opretholde seminariekapaciteten på et tidspunkt, hvor der kan være usikkerhed om det fremtidige lærerbehov. Det er rigtigt, at der er en usikkerhed her, bl. a. fordi det har vist sig, at kommunerne har en større efterspørgsel efter lærere til folkeskolen, end man vel egentlig regnede med. Det vil jeg godt fremhæve som et eksempel på, at disse decentrale myndigheder kan lave ting, som man måske i nogle kredse ikke tror de er villige til. Jeg må opfatte det sådan, at det er udgifter, som kommunerne netop afholder, fordi borgerne forstår det.

Men jeg vil gerne sige, at disse forskellige begrundelser mener jeg ikke er hovedårsagen til, at vi bør søge at fremme tanken bag dette lovforslag. Jeg mener, at forslaget rummer nogle selvstændigt rigtige ting, som ikke kun har nødig at blive begrundet med den slags overgangsnødhensyn; og jeg kan sige, at venstre støtter tanken bag lovforslaget.

Det er et rigtigt princip, at man søger at decentralisere undervisningen og alle ting her i samfundet i øvrigt, og netop på seminariområdet er vi så heldige, at vi i forvejen har

en lang række lokale institutioner. Vi kan vel med den udvikling, der er sket, og den, som planlægger iagttager, glæde os over, at her var et af de områder – desværre må man vel sige få områder – hvor disse teoretikere som en udløber af 1960ernes udvikling ikke fik lov til at ødelægge de forskellige lokale muligheder. Det synes jeg er noget, vi i dag kan være glade for. Vi står her over for et nyt skridt, der tværtimod vil give disse lokale institutioner en stærkere stilling.

Når jeg har sagt disse ting, så vil jeg også godt tilføje, at der er ting i lovforslaget, som vi nok mener kunne gøres til genstand for en grundig udvalgsbehandling. Der er jo mange bemyndigelser i forslaget, og det er noget, som vi i venstre i al almindelighed ikke rigtig bryder os om. Vi ønsker, at folketinget skal være stærkt styrende og have stærk indflydelse, men jeg vil da godt sige, at ministeren gennemgående er flink til at møde op i undervisningsudvalget og drøfte netop seminariernes anliggender. Jeg tror, vi må kigge lidt nøjere på, hvad der kan ligge i disse bemyndigelser, og hvordan de kan tænkes at blive udmøntet nærmere.

Jeg skal ikke gå ind på de enkeltheder, der kan være tale om. Det nævnes f. eks., at det ikke er tanken, at der skal konkurreres med fritidsundervisningen. På den anden side kommer vi vel ikke uden om en drøftelse af, hvordan forholdet skal være til fritidsundervisningen. Man kunne måske tænke sig forskellige måder, hvorpå der kunne ske en vis kombineret.

Jeg deler ministerens opfattelse, når ministeren giver udtryk for, at dette ikke vil komme til at skade uddannelsen af lærere i folkeskolen. Tværtimod tror jeg, man også ad denne vej kan være med til at skabe en bedre baggrund for, at der kan blive en udbygget kontakt imellem skolen og samfundet. Det er noget, der tales umådelig meget om i disse år, og jeg tror, vi her har en af vejene til at forbedre denne kontakt, der netop på seminarieplanet måske er blevet ringere i årenes løb, efter at det, man kaldte manden fra ploven, ikke så tit længere er den, man møder på seminariet. Man får ad denne vej mulighed for, at også folk med andre forudsætninger, der kan undervise på forskellige områder, kan skaffe sig en pædagogisk baggrund for at løse deres opgave, og det synes vi i venstre er godt.